

ที่ ยส ๐๐๒๓.๖/ว

พชส

ถึง สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดยโสธร สำนักงานเทศบาลเมืองยโสธร และสำนักงานส่งเสริม
การปกครองท้องถิ่นอำเภอ ทุกอำเภอ

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้รับแจ้งจากกรมควบคุมโรคว่า กองโรคติดต่อฯ โดย
แมลงได้เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ การจ่ายสารทากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก ฉบับวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗
เพื่อประกอบการดำเนินงานตามนโยบายสารทากันยุงและเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการป้องกันโรคติดต่อ
นำโดยยุงลาย ทั้งนี้ คณะกรรมการวิชาการพิจารณามาตรฐานสารเคมีและเครื่องพ่นสารเคมีที่ใช้ในงาน
สาธารณสุข กรมควบคุมโรค ได้มีการประชุมทบทวนและพิจารณาข้อมูลวิชาการดังกล่าว มีมติเห็นควรให้ยกเลิก
ฉบับเดิม และแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลวิชาการการใช้ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน
และสอดคล้องกับคำแนะนำขององค์การอนามัยโลกและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พร้อมทั้งเน้นย้ำ
ให้ผู้บริโภคเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาและปฏิบัติตาม
คำแนะนำบนฉลากผลิตภัณฑ์ จึงได้ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงสำหรับ
ประชาชน” ฉบับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ มาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบและนำไปใช้ประโยชน์
ต่อไป เพื่อเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้
สามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง กรมควบคุมโรค โทรศัพท์หมายเลข
๐ ๒๕๔๐ ๓๑๔๔ และดาวน์โหลดสิ่งที่ส่งมาด้วยได้ที่เว็บไซต์ <https://shorturl.asia/UXSsi> รายละเอียดปรากฏ
ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๒๑.๕/ว ๑๒๒๖ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๘ ที่แนบมา
พร้อมนี้

จังหวัดยโสธร

เมษายน ๒๕๖๘

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานบริการสาธารณะท้องถิ่นและประสานงานท้องถิ่นอำเภอ

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๔๕๗๑-๓๐๓๕ ต่อ ๓๒

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดยโสธร “ยโสธรเมืองเกษตรอินทรีย์ เมืองแห่งวิถีอีสาน”

เลขที่ 149
วันที่ 19 ม.ค. 2568
เวลา.....น.

คณ (ม.)

๖๖๖

ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดยโสธร
เลขรับ 2311
วันที่ 19 ม.ค. 2568 เวลา.....น.
() ผ.บ. () กง.บ. () กง.ส.
() กง.ก. () กง.บ. () กง.บ.

ที่ มท ๐๘๒๑.๕/ว ๖๖๖

ถึง สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด ทุกจังหวัด

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้รับแจ้งจากกรมควบคุมโรคว่า กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง ได้เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ การย่ำสารยากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก ฉบับวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ เพื่อประกอบการดำเนินงานตามนโยบายสารยากันยุงและเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการป้องกันโรคติดต่อฯ โดยยุงลาย ทั้งนี้ คณะกรรมการวิชาการพิจารณามาตรฐานสารเคมีและเครื่องพ่นสารเคมีที่ใช้ในงานสาธารณสุข กรมควบคุมโรค ได้มีการประชุมทบทวนและพิจารณาข้อมูลวิชาการดังกล่าว มีมติเห็นควรให้ยกเลิกฉบับเดิม และแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลวิชาการการใช้ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และสอดคล้องกับคำแนะนำขององค์การอนามัยโลกและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พร้อมทั้งเน้นย้ำให้ผู้บริโภคเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และปฏิบัติตามคำแนะนำบนฉลากผลิตภัณฑ์

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงขอความร่วมมือจังหวัดประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงสำหรับประชาชน” ฉบับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบ และนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป เพื่อเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ สามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง กรมควบคุมโรค โทรศัพท์หมายเลข ๐ ๒๕๔๐ ๓๑๔๔ และดาวน์โหลดสิ่งที่ส่งมาด้วยได้ที่เว็บไซต์ <https://shorturl.asia/UXSsi> หรือ QR Code ท้ายหนังสือฉบับนี้

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น

กลุ่มงานป้องกันโรค

โทร. ๐ ๒๒๔๑ ๙๐๐๐ ต่อ ๕๔๐๖

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@dla.go.th

ผู้ประสานงาน นางสาวสุจิตรา ดาวเรือง โทร. ๐๘ ๐๐๖๙ ๒๖๗๗

ที่ สธ ๐๔๑๑.๖/ว ๗๙๒

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
เลขรับ..... 13621
วันที่ 12 มี.ค. 2568
เวลา.....
กรมควบคุมโรค

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๑๐ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไถ่ยุงสำหรับประชาชน”

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อมูลวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไถ่ยุงสำหรับประชาชน”

ฉบับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยกรมควบคุมโรค โดยกองโรคติดต่อฯ ได้เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ การยาสารทากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก ฉบับวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ เพื่อประกอบการดำเนินงานตามนโยบายสารทากันยุง และเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการป้องกันโรคติดต่อฯ โดยยุงลาย ทั้งนี้ คณะกรรมการวิชาการพิจารณามาตรฐานสารเคมีและเครื่องพ่นสารเคมีที่ใช้ในงานสาธารณสุข กรมควบคุมโรค ได้มีการประชุมทบทวนและพิจารณาข้อมูลวิชาการดังกล่าว มีมติเห็นควรให้มีการยกเลิกฉบับเดิม และแก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลวิชาการ การใช้ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และสอดคล้องกับคำแนะนำขององค์การอนามัยโลก และสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พร้อมทั้งเน้นย้ำให้ผู้บริโภคเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และปฏิบัติตามคำแนะนำบนฉลากผลิตภัณฑ์

กรมควบคุมโรค จึงขอความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไถ่ยุงสำหรับประชาชน” ฉบับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ ให้แก่หน่วยงานในสังกัดของท่านทราบและนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป เพื่อเป็นแนวทางสำหรับประชาชนในการใช้ผลิตภัณฑ์ไถ่ยุงให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ ข้อมูลวิชาการนี้มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดซื้อจัดจ้างแต่อย่างใด หากหน่วยงานใดประสงค์จะนำข้อมูลไปใช้ประกอบการจัดทำคุณลักษณะเฉพาะในการจัดซื้อจัดจ้างผลิตภัณฑ์ไถ่ยุง ขอให้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะเพื่อพิจารณารายละเอียดอีกครั้งหนึ่ง รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์ข้อมูลวิชาการดังกล่าวไปยังหน่วยงานในสังกัดใช้ประโยชน์ต่อไปด้วย จะเป็นพระคุณ

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิติ เทตานุรักษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมควบคุมโรค

กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง

โทร. ๐ ๒๕๕๐ ๓๑๔๔

โทรสาร ๐ ๒๕๕๑ ๘๔๒๒

ก.ร.ป.ร.

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น
เลขรับ..... 781
13 มี.ค. 2568
เวลา.....

ข้อมูลทางวิชาการ “การใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงสำหรับประชาชน”

กองโรคติดต่อมาโดยแมลง กรมควบคุมโรค

25 กุมภาพันธ์ 2568

ปัจจุบันโรคติดต่อมาโดยแมลงยังคงเป็นปัญหาทางด้านสาธารณสุขที่สำคัญในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน และเป็นภาระต่อระบบสาธารณสุข โรคที่เกิดจากยุงพาหะ เช่น โรคไข้เลือดออก โรคไข้มาลาเรีย โรคติดต่อเชื้อไวรัสซิกา และโรคไข้ปวดข้อยุงลาย เป็นต้น มาตรการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อมาโดยแมลงจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อลดอุบัติการณ์ของโรค และความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากการรักษาพยาบาล

การป้องกันควบคุมโรคติดต่อมาโดยแมลงสามารถดำเนินการได้หลายวิธี โดยวิธีหนึ่งที่สำคัญคือการควบคุมยุงพาหะ ซึ่งรวมถึงการกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุง การใช้สารเคมีกำจัดยุง และการป้องกันการสัมผัสระหว่างคนและยุงพาหะ ปัจจุบันผลิตภัณฑ์ไล่ยุงเป็นมาตรการเสริมที่มีบทบาทสำคัญในการป้องกันโรคติดต่อมาโดยแมลง ช่วยลดการสัมผัสระหว่างคนกับยุงพาหะ ลดโอกาสการแพร่เชื้อของโรค ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ใช้สารเคมีสังเคราะห์และสารจากธรรมชาติ การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงที่เหมาะสมจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมมาตรการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อมาโดยแมลงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การสร้างความตระหนักและให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงอย่างถูกวิธีเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้มีความปลอดภัยต่อผู้ใช้ ข้อเสนอแนะการใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุงจึงมีความแตกต่างกันโดยขึ้นอยู่กับอายุ ชนิด และความเข้มข้นของสารออกฤทธิ์ ดังนี้

1. ห้ามใช้ดีธอีอีที หรือ Diethyltoluamide (DEET) ในเด็กที่อายุต่ำกว่า 4 ปี
2. ในเด็กที่อายุ 4 – 5 ปี สามารถใช้ดีธอีอีที หรือ Diethyltoluamide (DEET) ความเข้มข้นไม่เกิน 55%
3. ห้ามใช้ไออาร์ 3535 (IR 3535) ในเด็กที่อายุต่ำกว่า 2 ปี
4. ในเด็กที่อายุ 2 – 4 ปี สามารถใช้ไออาร์ 3535 (IR 3535) ความเข้มข้นไม่เกิน 12.5%
5. ไอคาริดิน (Icaridin) ไม่เกิน 20% ใช้ในเด็กอายุ 2 ปีขึ้นไป
6. น้ำมันตะไคร้หอม (Citronella oil) ใช้ในเด็ก 4 ปีขึ้นไป
7. สมุนไพรธรรมชาติ ขึ้นอยู่กับความเข้มข้นของผลิตภัณฑ์ และคำแนะนำการใช้งาน

ข้อควรระวังสำหรับการใช้ผลิตภัณฑ์ไล่ยุง

1. ควรเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่ฉลากแสดงเลขทะเบียนวัตถุอันตรายทางสาธารณสุข (วอส.) ในกรอบเครื่องหมายสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) หรือเลขที่รับแจ้ง
2. ควรใช้ในกรณีที่มีความจำเป็นเท่านั้น ไม่ควรใช้ติดต่อกันเป็นประจำ
3. ห้ามนำไปใช้แทนแป้ง/โลชั่น ทูวไป
4. ห้ามใช้บริเวณเนื้อเยื่ออ่อน เช่น บริเวณใกล้ตา ริมฝีปาก เปลือกตา รักแร้ หรือทาบบริเวณแผล
5. ควรเก็บผลิตภัณฑ์ในที่มืดชิด ห่างจากเด็ก อาหาร และสัตว์เลี้ยง
6. ล้างมือทุกครั้งหลังใช้ผลิตภัณฑ์

7. การใช้ผลิตภัณฑ์โลยุงในเด็กให้ดูที่คำเตือนบนฉลากผลิตภัณฑ์ว่าห้ามใช้ในเด็กอายุเท่าใด เนื่องจากสารออกฤทธิ์แต่ละชนิดจะมีข้อแนะนำการใช้ในเด็กที่ต่างกัน ขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก ชนิด และความเข้มข้นของสารออกฤทธิ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะห้ามใช้ในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 4 ปี

8. ควรอ่านฉลากพร้อมปฏิบัติตามคำแนะนำบนฉลากอย่างเคร่งครัด

9. ก่อนใช้ยาสัมผัสทดสอบการแพ้ โดยการทาบริเวณข้อพับ/ท้องแขน ถ้าไม่เกิดการแพ้หรือระคายเคือง จึงใช้บริเวณอื่นได้

เอกสารอ้างอิง

1. กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง. แนวทางดำเนินงานเฝ้าระวังป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อฯ โดยยุงลาย สำหรับเจ้าหน้าที่สาธารณสุข พ.ศ.2564. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์อักษรกราฟฟิคแอนดี้ดีไซน์; 2564. 136 น.
2. กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง. ยุทธศาสตร์การจัดการโรคติดต่อฯ โดยแมลง พ.ศ. 2566 – 2575. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์อักษรกราฟฟิคแอนดี้ดีไซน์; 2565. 98 น.
3. กองพัฒนาศักยภาพผู้บริโภคร. ผลิตภัณฑ์ทากันยุง [อินเทอร์เน็ต]. [นนทบุรี]: สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา; 2567. [เข้าถึงเมื่อ 2568 ก.พ. 11]. เข้าถึงได้จาก: <https://dis.fda.moph.go.th/detail-infoGraphic?id=2250>
4. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา. ผลิตภัณฑ์กันยุงกับเด็กเล็ก [อินเทอร์เน็ต]. [นนทบุรี]: สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา; 2566. [เข้าถึงเมื่อ 2568 ก.พ. 13]. เข้าถึงได้จาก: https://oryor.com/media/infoGraphic/media_printing/2170?ref=search
5. World Health Organization. WHO guidelines for malaria. [Internet]. Geneva: World Health Organization; 2024. [cited 2024 February 11]. Available from: <https://doi.org/10.2471/B09146>.
6. World Health Organization. Guidelines for efficacy testing of mosquito repellents for human skin. [Internet]. Geneva: World Health Organization; 2009. [cited 2024 February 11]. Available from: https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/70072/WHO_HTM_NTD_WHOPEPES_2009.4_eng.pdf?sequence=1
7. World Health Organization. Malaria vector control and personal protection: report of a WHO study group. [Internet]. Geneva: World Health Organization; 2006. [cited 2024 February 11]. Available from: https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/43425/WHO_TRS_936_eng.pdf?sequence=1

ข้อมูลทางวิชาการ “การจ่ายสารทากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก”

กองโรคติดต่อภายใน กรมควบคุมโรค

7 กุมภาพันธ์ 2567

โรคไข้เลือดออกเป็นโรคประจำถิ่นและเป็นปัญหาทางสาธารณสุขในประเทศไทยมาอย่างยาวนาน โดยข้อมูลจากรายงานการเฝ้าระวังโรคทางระบาดวิทยา (506) กองระบาดวิทยาวันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2566 มีรายงานผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก 158,705 ราย อัตราป่วย 239.86 รายต่อแสนประชากร เสียชีวิต 190 ราย อัตราป่วยตายร้อยละ 0.12 และมีแนวโน้มการระบาดอย่างต่อเนื่อง โดยข้อมูลช่วงวันที่ 1 – 31 มกราคม 2567 พบผู้ป่วย 8,197 ราย ซึ่งสูงกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา 1.9 เท่า¹

ยุทธศาสตร์การจัดการโรคไข้เลือดออกตามแนวทางขององค์การอนามัยโลก นอกจากจะดำเนินการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่ให้แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย ควบคุมยุงพาหะ และดูแลรักษาผู้ป่วยแล้ว ยังมีข้อเสนอแนะให้ป้องกันตนเองจากโรคไข้เลือดออกโดยการใส่สารทากันยุงอีกด้วย² ปัจจุบันนอกจากการดำเนินงานตามมาตรการทั้งในด้านการเฝ้าระวังโรค การป้องกันและควบคุมโรค การวินิจฉัยและรักษา และการสื่อสารความเสี่ยงแล้ว การจ่ายสารทากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก เป็นอีกหนึ่งนโยบายสำคัญที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของโรคต่อไปได้ โดยเน้นการดำเนินงานที่ผู้ป่วย เมื่อมาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล และกลับไปรักษาต่อที่บ้านให้แพทย์พิจารณาจ่ายสารทากันยุงแก่ผู้ป่วยไปใช้เป็นระยะเวลา 5 วัน ควบคู่ไปกับการดำเนินมาตรการควบคุมโรค ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อผู้ป่วยได้รับเชื้อจากยุงพาหะ ระยะที่สามารถแพร่เชื้อได้คือ 2 วันก่อนถึง 6 วันหลังวันที่เริ่มแสดงอาการ³ หากไม่สามารถป้องกันไม่ให้ยุงพาหะมากัดผู้ป่วยได้ ก็จะมีความเสี่ยงที่จะแพร่กระจายโรคออกไปในวงกว้าง

การเลือกใช้สารทากันยุงควรเลือกที่มีประสิทธิภาพดี และมีความปลอดภัย ได้แก่

1. DEET หรือ (ชื่อทางเคมี N,N-diethyl-meta-toluamide or N,N-diethyl-3-methylbenzamide)
2. Picaridin หรือ Icaridin
3. IR3535
4. น้ำมันยูคาลิปตัส
5. สารสังเคราะห์ที่เป็นอนุพันธ์ของน้ำมันหอมระเหยในใบยูคาลิปตัส (PMD: para-menthane-3,8-idol)
6. น้ำมันตะไคร้หอม หรือ Oil of Citronella

สำหรับหญิงมีครรภ์ หญิงให้นมบุตร และเด็กอายุตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป แนะนำให้ใช้ผลิตภัณฑ์ประเภท DEET, IR3535, Picaridin หรือสารสกัดจากธรรมชาติ โดยความเข้มข้นของสารออกฤทธิ์ในช่วง 10-30% จะปลอดภัยที่สุด

คำแนะนำในการใช้ DEET (N,N-diethyl-m-toluamide)

1. ควรใช้ในเด็กอายุ 2 ปีขึ้นไป
2. เด็กอายุ 2 - 12 ปี ความเข้มข้นที่ควรใช้คือ DEET 5 - 10% และควรใช้ไม่เกินวันละ 3 ครั้ง
3. อายุ 13 ปีขึ้นไป ความเข้มข้นที่ควรใช้คือ DEET 10 - 30% สามารถป้องกันยุงได้นาน 7 ชั่วโมง

4. ควรทาสารกันยุงทุก 4-6 ชั่วโมง ในช่วงเวลากลางวันสำหรับการป้องกันโรคติดต่อมาโดยยุงลาย ได้แก่ โรคไข้เลือดออก โรคติดเชื้อไวรัสซิกา และโรคไข้ปวดข้อยุงลาย

คำแนะนำในการใช้สารทากันยุงชนิดอื่น

1. Picaridin ความเข้มข้น 5 - 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 4 ชั่วโมง ความเข้มข้น 20% สามารถป้องกันยุงได้นานทั้งวัน มีความปลอดภัยกว่า DEET ไม่ระคายเคืองผิว สามารถใช้กับผิวหนังที่อ่อนแอ บอบบางของเด็กเล็กได้
2. IR3535 ความเข้มข้น 20% สามารถป้องกันยุงได้นาน 8 ชั่วโมง มีความปลอดภัย ใช้น้ำมากในยุโรป
3. PMD ความเข้มข้น 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 2 ชั่วโมง มีสารภูมิแพ้ต่อผิวหนังน้อย
4. น้ำมันยูคาลิปตัสและน้ำมันตะไคร้หอม (Citronella oil) ความเข้มข้น 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 1 ชั่วโมง ต้องทาบ่อยๆ

คำแนะนำในการใช้สารทากันยุงในหญิงมีครรภ์และหญิงให้นมบุตร

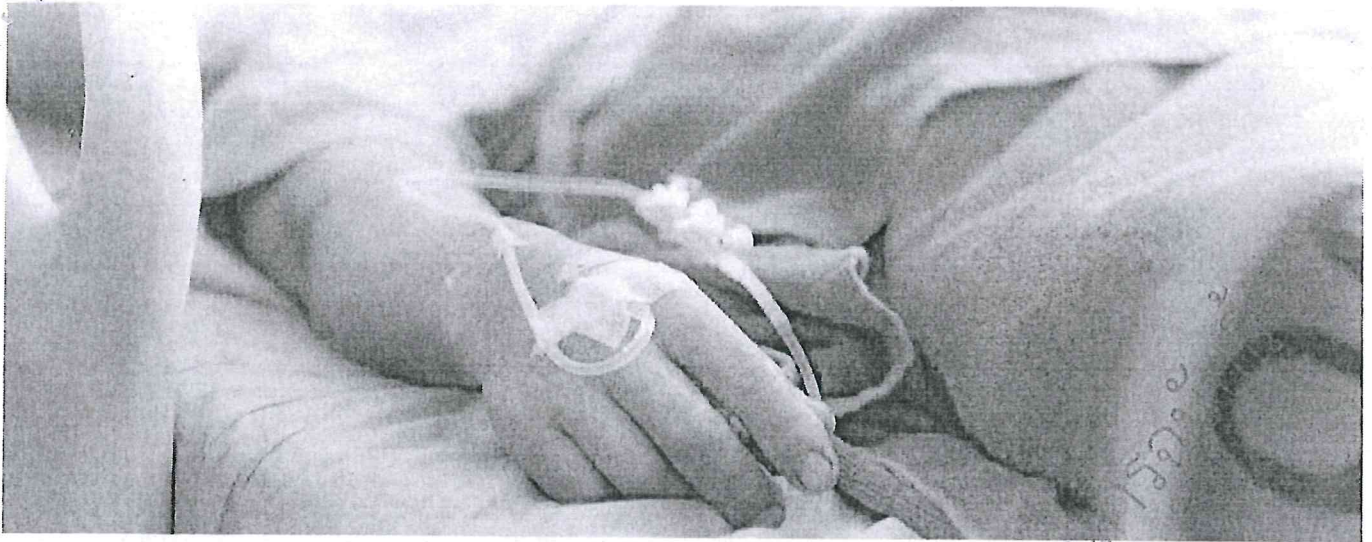
การใช้สารทาป้องกันยุงกัดในหญิงมีครรภ์และหญิงให้นมบุตรจะมีความปลอดภัยต่อผู้ใช้และทารก หากปฏิบัติตามคำแนะนำในการใช้ของผลิตภัณฑ์อย่างเคร่งครัด ควรทาเพียงบางๆ และควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น เช่น ควรใช้เมื่อต้องอยู่ในแหล่งหากินของยุงพาหะ โดยไม่มีสิ่งใดปกป้องยุงกัด, เมื่อออกไปนอกบ้านหรือเข้าไปในสวน เป็นต้น หญิงให้นมบุตร ไม่ควรทาสารที่บริเวณหน้าอกเนื่องจากทารกอาจสัมผัสถูกสารขณะกินนมแม่ได้ นอกจากนั้นควรใช้เมื่อต้องเดินทางไปในที่ๆ เป็นพื้นที่ที่มีการระบาดของโรค (สำหรับโรคติดเชื้อไวรัสซิกา หญิงมีครรภ์ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางเข้าไปในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรค)

ข้อควรระวังจากการใช้สารทากันยุง

1. อาการเกิดพิษที่เกิดจากผลิตภัณฑ์สารกันยุงกึ่งจะเป็นการระคายเคืองแสบร้อนผิวหนัง และอาจเกิดอาการภูมิแพ้ที่ผิวหนังได้
2. หากสูดดมมากๆ จะมีความระคายเคืองต่อปอดได้
3. หากได้รับสารทางปาก อาจทำให้เกิดการระคายเคืองในปากและลำคอ และอาจทำให้เนื้อเยื่อในระบบทางเดินอาหารบวมแดงหรือไหม้ได้ถ้าได้รับสารปริมาณมาก จะทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน และปวดท้องได้
4. สาร DEET อาจเป็นอันตรายต่อผู้ใช้ได้ หากใช้ไม่ถูกวิธีหรือใช้ชนิดความเข้มข้นสูงเกิน 30%
5. การใช้ DEET ติดต่อกันเป็นเวลานานต่อเนื่องโดยไม่มีช่วงละเว้น สารจะซึมเข้าไปในผิวหนังมากเกินไป อาจเกิดอันตรายต่อระบบประสาทได้
6. ควรหลีกเลี่ยงการใช้แบบยาวนานต่อเนื่องหลายๆ วันติดต่อกันโดยไม่จำเป็น

เอกสารอ้างอิง

1. กลุ่มเฝ้าระวังสถานการณ์และสื่อสารความเสี่ยง กองโรคติดต่อฯ โดยแมลง. รายงานสถานการณ์โรคไข้เลือดออก พ.ศ. 2566 [อินเทอร์เน็ต]. 2567 [เข้าถึงเมื่อ 31 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: <https://lookerstudio.google.com/reporting/dfa7d4e2-b7f5-48ed-b40a-54f1cd4cbdfb/page/cFWgC?s=uJijraAskGk>
2. World Health Organization. Ending the neglect to attain the Sustainable Development Goals: A road map for neglected tropical diseases 2021–2030 [Internet]. UpToDate; 2021 [Cited 4 January 2024] Available from: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240010352>
3. กรมควบคุมโรค. ไข้เต็งกี (Dengue) [อินเทอร์เน็ต]. 2565 [เข้าถึงเมื่อ 4 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: https://ddc.moph.go.th/disease_detail.php?d=44
4. ดร.ปิติ มงคลกลางกูร. องค์ความรู้การใช้สารทาป้องกันยุงกัด (Repellent) สำหรับหญิงมีครรภ์ หญิงให้นมบุตร และ พ่อแม่เด็ก [อินเทอร์เน็ต]. นนทบุรี: สำนักโรคติดต่อฯ โดยแมลง กรมควบคุมโรค; 2559 [เข้าถึงเมื่อ 4 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: <https://apps-doe.moph.go.th/boe/getFile.php?id=MzI0&lbt=ZHBm&rid=ZmlsZXNfdXBsb2FkL3N1cnZlaWxsYW5jZQ==>

“การถ่ายทอดกันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก”

กองโรคติดต่อภายใน กรมควบคุมโรค
7 กุมภาพันธ์ 2567

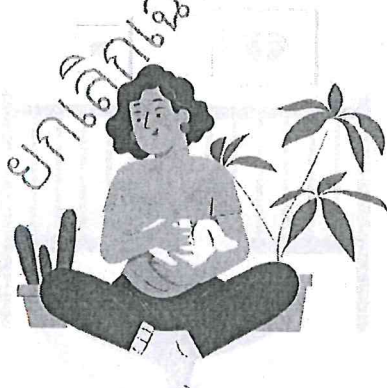
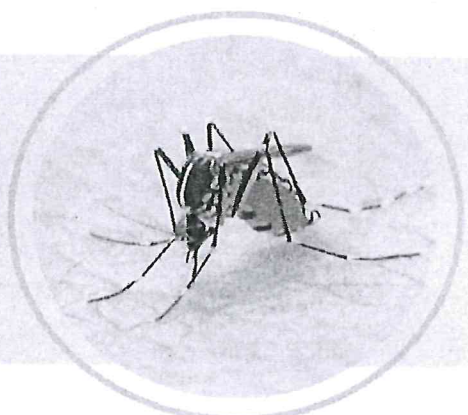
โรคไข้เลือดออกเป็นโรคประจำถิ่นและเป็นปัญหาทางสาธารณสุขในประเทศไทยมาอย่างยาวนาน โดยข้อมูลจากรายงานการเฝ้าระวังโรคทางระบาดวิทยา (506) กองระบาดวิทยา วันที่ 1 มกราคม - 31 ธันวาคม 2566 มีรายงานผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก 158,705 ราย อัตราป่วย 239.86 รายต่อแสนประชากร เสียชีวิต 190 ราย อัตราป่วยตายร้อยละ 0.12 และมีแนวโน้มการระบาดอย่างต่อเนื่อง โดยข้อมูลช่วงวันที่ 1 - 31 มกราคม 2567 พบผู้ป่วย 8,197 ราย ซึ่งสูงกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา 1.9 เท่า

ยุทธศาสตร์การจัดการโรคไข้เลือดออกตามแนวทางขององค์การอนามัยโลก นอกจากจะดำเนินการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่ให้เป็นที่แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย ควบคุมยุงพาหะ และดูแลรักษาผู้ป่วยแล้ว ยังมีข้อเสนอแนะให้ป้องกันตนเองจากโรคไข้เลือดออก โดยการใช้สารทากันยุงอีกด้วย ปัจจุบันนอกจากการดำเนินงานตามมาตรการทั้งในด้านการเฝ้าระวังโรค การป้องกันและควบคุมโรค การวินิจฉัยและรักษา และการสื่อสารความเสี่ยงแล้ว การถ่ายทอดกันยุงให้กับผู้ป่วยโรคไข้เลือดออก เป็นอีกหนึ่งนโยบายสำคัญที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของโรคต่อไปได้ โดยเน้นการดำเนินงานที่ผู้ป่วย เมื่อมาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล และกลับไป

รักษาต่อที่บ้าน ให้แพทย์พิจารณาจ่ายสารทากันยุงแก่ผู้ป่วยไปใช้เป็นระยะเวลา 5 วันควบคู่ไปกับการดำเนินการมาตรการควบคุมโรค ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อผู้ป่วยได้รับเชื้อจากยุงพาหะ ระยะที่สามารถแพร่เชื้อได้คือ 2 วันก่อนถึง 6 วัน หลังวันที่เริ่มแสดงอาการ หากไม่สามารถป้องกันไม่ให้ยุงพาหะมากัดผู้ป่วยได้ ก็มีความเสี่ยงที่จะแพร่กระจายโรคออกไปในวงกว้าง

การเลือกใช้สารทากันยุงควรเลือกที่มีประสิทธิภาพดี และมีความปลอดภัย ได้แก่

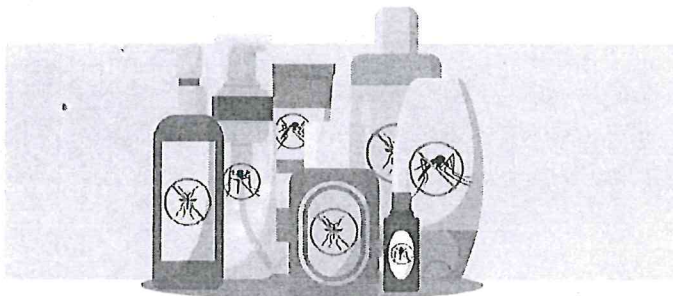
1. DEET หรือ (ชื่อทางเคมี N,N-diethyl-m-toluamide or N,N-diethyl-3-methylbenzamide)
2. Picaridin หรือ Icaridin
3. IR3535
4. น้ำมันยูคาลิปตัส
5. สารสังเคราะห์ที่เป็นอนุพันธ์ของน้ำมันหอมระเหยในใบยูคาลิปตัส (PMD: para-menthane-3,8-diol)
6. น้ำมันตะไคร้หอม หรือ Oil of Citronella

สำหรับหญิงมีครรภ์ หญิงให้นมบุตร และเด็กอายุตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป แนะนำให้ใช้ผลิตภัณฑ์ประเภท DEET, IR3535, Picaridin หรือสารสกัดจากธรรมชาติ โดยความเข้มข้นของสารออกฤทธิ์ในช่วง 10-30% จะปลอดภัยที่สุด

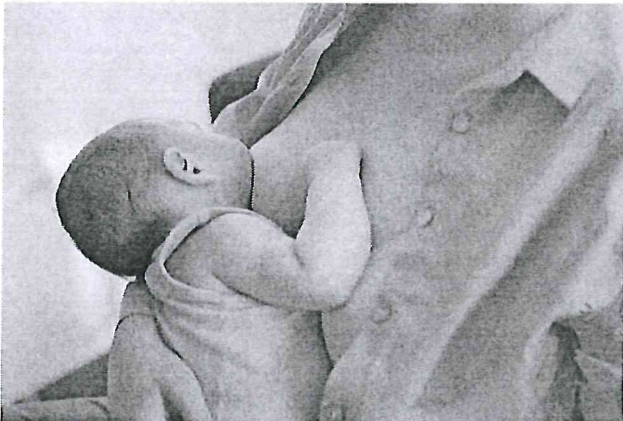
คำแนะนำในการใช้ DEET (N,N-diethyl-m-toluamide)

1. ควรใช้ในเด็กอายุ 2 ปีขึ้นไป
2. เด็กอายุ 2 - 12 ปี ความเข้มข้นที่ควรใช้คือ DEET 5 - 10% และควรใช้ไม่เกินวันละ 3 ครั้ง
3. อายุ 13 ปีขึ้นไป ความเข้มข้นที่ควรใช้คือ DEET 10 - 30% สามารถป้องกันยุงได้นาน 7 ชั่วโมง
4. ควรใช้สารทากันยุงทุก 4 - 6 ชั่วโมง ในช่วงเวลากลางวันสำหรับการป้องกันโรคติดต่อมาโดยยุงลาย ได้แก่ โรคไข้เลือดออก โรคติดต่อไวรัสซิกา และโรคไข้ปวดข้อยุงลาย

คำแนะนำในการใช้สารทากันยุงชนิดอื่น

1. Picaridin ความเข้มข้น 5 - 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 4 ชั่วโมง ความเข้มข้น 20% สามารถป้องกันยุงได้นานทั้งวัน มีความปลอดภัยกว่า DEET ไม่ระคายเคืองผิว สามารถใช้กับผิวหนังที่อ่อนแอ บอบบางของเด็กเล็กได้
2. IR3535 ความเข้มข้น 20% สามารถป้องกันยุงได้นาน 8 ชั่วโมง มีความปลอดภัย ใช้มากในยุโรป
3. PMD ความเข้มข้น 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 2 ชั่วโมง มีสารภูมิแพ้ต่อผิวหนังน้อย
4. น้ำมันยูคาลิปตัสและน้ำมันตะไคร้หอม (Citronella oil) ความเข้มข้น 10% สามารถป้องกันยุงได้นาน 1 ชั่วโมง ต้องทาบ่อยๆ

คำแนะนำในการใช้สารทากันยุงในหญิงตั้งครรภ์และหญิงให้นมบุตร

การใช้สารทาป้องกันยุงกัดในหญิงตั้งครรภ์และหญิงให้นมบุตร จะมีความปลอดภัยต่อผู้ใช้และทารก หากปฏิบัติตามคำแนะนำในการใช้ของผลิตภัณฑ์อย่างเคร่งครัด ควรทาเพียงบางๆ และควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น เช่น ควรใช้เมื่อต้องอยู่ในแหล่งหากินของยุงพาหะ โดยไม่มีเสื้อปิดป้องกันยุงกัด, เมื่อออกไปนอกบ้านหรือเข้าไปในสวน เป็นต้น หญิงให้นมบุตรไม่ควรทาสารที่บริเวณหน้าอก เนื่องจากทารกอาจสัมผัสถูกสารขณะกินนมแม่ได้ นอกจากนี้ควรใช้เมื่อต้องเดินทางไปในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรค (สำหรับโรคติดต่อเชื้อไวรัสซิกา หญิงมีครรภ์ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางเข้าไปในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรค)

ข้อควรระวังจากการใช้สารทากันยุง

1. อาการเกาที่พบบ่อยที่เกิดจากผลิตภัณฑ์สารทากันยุงจะเป็นการระคายเคือง แสบร้อนผิวหนัง และอาจเกิดอาการภูมิแพ้ที่ผิวหนังได้
2. หากสูดดมมากๆ จะมีความระคายเคืองต่อปอดได้
3. หากได้รับสารทางปาก อาจทำให้เกิดการระคายเคืองในปากและลำคอ และอาจทำให้เนื้อเยื่อในระบบทางเดินอาหารบวมแดงหรือไหม้ได้ ถ้าได้รับสารในปริมาณมาก จะทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน และปวดท้องได้
4. สาร DEET อาจเป็นอันตรายต่อผู้ใช้ได้ หากใช้ไม่ถูกวิธี หรือใช้ชนิดความเข้มข้นสูงเกิน 30%
5. การใช้ DEET ติดต่อกันเป็นเวลานานต่อเนื่องโดยไม่มีช่วงละเว้น สารจะซึมเข้าไปในผิวหนังมากขึ้น อาจเกิดอันตรายต่อระบบประสาทได้
6. ควรหลีกเลี่ยงการใช้แบบยาวนานต่อเนื่องหลายวัน ติดต่อกันโดยไม่จำเป็น

แนวทางการจ่ายสารทากันยุงให้กับผู้ป่วยโรคติดต่อมาโดยยุงลายในโรงพยาบาล

ผู้ป่วย/ผู้สงสัยว่าป่วย มารับการรักษาที่โรงพยาบาล

แพทย์วินิจฉัยผู้ป่วยยืนยัน/สงสัยโรคติดต่อมาโดยยุงลาย
สั่งจ่ายยาตามอาการ และเพิ่มการสั่งจ่ายสารทากันยุง
ผู้ป่วย 1 ราย สั่งจ่ายสารทากันยุง 5 ขวด
โดยให้ทาห่างกันครั้งละ 6 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 5 วัน

งานเภสัชกรรมจ่ายสารทากันยุงตามแพทย์สั่ง
พร้อมทั้งให้คำแนะนำและข้อควรระวัง

ผู้ป่วยรับสารทากันยุงกับเภสัชกรที่ห้องจ่ายยา

เอกสารอ้างอิง

1. กลุ่มเฝ้าระวังสถานการณ์และสื่อสารความเสี่ยง กองโรคติดต่อมาโดยแมลง. รายงานสถานการณ์โรคไข้เลือดออก พ.ศ. 2566 (อินเทอร์เน็ต). 2567 [เข้าถึงเมื่อ 31 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: <https://lookerstudio.google.com/reporting/dfa7d4e2-b7f5-48ed-b40a-54f1cd4cbdfb/page/cFWgC?s=ujjraAskGk>
2. World Health Organization. Ending the neglect to attain the Sustainable Development Goals: A road map for neglected tropical diseases 2021–2030 [Internet]. UpToDate; 2021 [Cited 4 January 2024] Available from: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240010352>
3. กรมควบคุมโรค. ไข้เด็งกี (Dengue) [อินเทอร์เน็ต]. 2565 [เข้าถึงเมื่อ 4 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: https://ddc.moph.go.th/disease_detail.php?d=44
4. ดร.ปิติ มงคลางกูร. องค์ความรู้การใช้สารทาป้องกันยุงกัด (Repellent) สำหรับหญิงมีครรภ์ หญิงให้นมบุตร และพ่อแม่เด็ก (อินเทอร์เน็ต). นนทบุรี: สำนักโรคติดต่อมาโดยแมลง กรมควบคุมโรค; 2559 [เข้าถึงเมื่อ 4 มกราคม 2567]. เข้าถึงได้จาก: <https://apps-doe.moph.go.th/boe/getFile.php?id=MzI0<=ZHBm&rid=ZmlsZXNfIXBsb2FkL3N1cnZlaWxsYW5jZQ==>